

Het Boek Daniël - Nummer honderdnegentien

De profetische betekenis van historische wegmarkeringen: de laatste dagen begrijpen door middel van Bijbelse symboliek

Jeff Pippenger
2024-03-06

De honderdvierenveertigduizend worden voorgesteld als degenen die door de Boodschapper van het Verbond worden gereinigd, en de grote schare wordt voorgesteld door de witte gewaden van het martelaarschap. De eerste van de twee heilige perioden van de laatste dagen duidt het werk aan van de boodschapper die de weg bereidt voor de Boodschapper van het Verbond, en de tweede periode stelt het werk van Elia voor. De eerste periode stelt het onderzoekend oordeel over de levenden van het Laodiceaanse adventisme voor en de tweede periode stelt het uitvoerend oordeel over het moderne Rome voor.

Het „teken” om in de laatste dagen uit de steden te vluchten, is door het Laodicese adventisme verkeerd begrepen. Zuster White laat ons weten dat de verwoesting van Jeruzalem van 66 tot 70 n.Chr. een illustratie vormt van het waarschuwingsteken voor Gods volk in de laatste dagen.

„De tijd is niet ver meer verwijderd waarop wij, evenals de eerste discipelen, gedwongen zullen worden een toevlucht te zoeken op eenzame en verlaten plaatsen. Zoals de belegering van Jeruzalem door de Romeinse legers voor de christenen in Judea het teken was om te vluchten, zo zal de machtsovername van onze natie in het decreet tot handhaving van de pauselijke sabbat voor ons een waarschuwing zijn. Dan zal het tijd zijn de grote steden te verlaten, ter voorbereiding op het verlaten van de kleinere, om zich terug te trekken in afgelegen woningen op afgezonderde plaatsen in de bergen.” Testimonies, deel 5, 464.

Het beleg van Jeruzalem dat het teken was om te vluchten, was het eerste beleg dat door Cestius werd ingesteld. Cestius vertegenwoordigde derhalve een dreiging die tijdelijk werd weggenomen, want zodra hij het beleg had ingezet, trok hij zich vervolgens op mysterieuze wijze terug, en geschiedschrijvers hebben nooit kunnen vaststellen wat zijn beweegredenen daarvoor was.

„Nadat de Romeinen onder Cestius de stad hadden omsingeld, braken zij onverwacht het beleg af, toen alles gunstig scheen voor een onmiddellijke aanval.” The Great Controversy, 31.

In de jaren 1880 en 1890 diende senator Henry W. Blair uit New Hampshire in het Congres een reeks wetsvoorstellen in om de zondag aan te wijzen als de Nationale Rustdag. Deze wetsvoorstellen werden gewoonlijk aangeduid als de „Blair-zondagswetten”. Senator Blair was een krachtig voorstander van het onderhouden van de zondag als een dag van rust en godsdienstige viering. Hij geloofde dat een uniforme rustdag positieve morele en maatschappelijke gevolgen zou hebben voor de Amerikaanse samenleving. Hoewel zijn inspanningen enige steun verwierven, vooral van religieuze groeperingen, stuitten zij ook op verzet, waaronder bezwaren met betrekking tot de scheiding van kerk en staat.

Dit was de eerste poging om zondagwetgeving in te voeren in de geschiedenis van het beest uit de aarde, dat bestemd was te spreken als een draak wanneer het uiteindelijk een zondagswet zal aannemen. Het was deze reeks Blair-wetsvoorstellen waartegen A. T. Jones, een van de boodschappers van de zitting van de Algemene Conferentie van 1888, zich in de zalen van het Congres begaf en zo welsprekend verzet bood. Na enkele pogingen verloor senator Blair de vaart achter zijn streven naar een Nationale Rustdag. In rechtstreeks verband met die geschiedenis, en met de implicaties van een Nationale Rustdag (zondag), kan het historische verslag van de raadgevingen van Ellen White worden nagegaan.

Wat in het overzicht van haar waarschuwingen betreffende de zondagswet wordt aangetroffen, is ernstig en wordt binnen het Laodiceïsche adventisme op grote schaal verkeerd begrepen. In de context van de noodzaak de steden te verlaten, schreef zij in de zojuist aangehaalde passage: “dan zal het tijd zijn de grote steden te verlaten, als voorbereiding op het verlaten van de kleinere steden voor afgelegen woningen op eenzame plaatsen te midden van de bergen.” Zij leerde herhaaldelijk dat Gods volk op het platteland moest wonen, maar haar raadgevingen over landelijk wonen van vóór 1888 plaatsen haar aanwijzing om de steden te verlaten in de context dat Gods volk in de nabije toekomst de steden zou moeten verlaten. Na 1888 week zij in haar schriftelijke aanwijzingen betreffende landelijk wonen nooit af van de raad dat wij reeds uit de steden zouden moeten zijn.

De Blair National Day of Rest-wetsvoorstellen die in de geschiedenis verschenen, waren het „teken” om de steden te verlaten; en hoewel de Blair-voorstellen het nodige momentum misten om die taak te volbrengen en zich terugtrokken in de duisternis van de geschiedenis, was het „teken” om te vluchten gegeven. Het was gegeven bij de historische wegmarkering van het eerste beleg, dat door Cestius werd gebracht. De spoedig komende zondagswet wordt voorgesteld door het beleg van Titus, en indien er nog Laodiceïsche adventisten in de steden zijn wanneer dat beleg aanbreekt, zullen zij met de goddelozen omkomen.

Er zijn twee profetische perioden in de laatste dagen. Zij worden gescheiden door de spoedig komende zondagswet. De eerste periode is het onderzoekend oordeel over de levenden in het Laodiceïsche adventisme, en de tweede periode is het uitvoerend oordeel over de hoer van Rome. Deze twee perioden worden herhaaldelijk uitgebeeld, want het is in deze twee perioden dat de gelijkenis van de tien maagden tot op de letter wordt vervuld, zoals dit het geval was in de Milleritische geschiedenis. De vertoef tijd in de gelijkenis is de vertoef tijd van Habakuk hoofdstuk twee; daarom werden de twee perioden die wij beschouwen ook uitgebeeld door Habakuk hoofdstuk twee. De gelijkenis van de tien maagden en Habakuk hoofdstuk twee werden in de Milleritische geschiedenis tot op de letter vervuld, en toen dit geschiedde, werd ook Ezechiël hoofdstuk twaalf, verzen eenentwintig tot en met achtentwintig vervuld.

De laatste acht verzen van Ezechiël hoofdstuk twaalf duiden een tijd aan waarin de „vervulling van elk gezicht” werkelijkheid zal worden, in een tijd waarin God Zijn gezichten „niet langer zal uitstellen”. De twee perioden van de geschiedenis die zo vaak worden herhaald en die het onderzoekend oordeel over de levenden in het Laodiceaanse adventisme, en het uitvoerend oordeel over de hoer van Tyrus identificeren, vormen de profetische periode waarin elk gezicht binnen de

Bijbel zijn volmaakte en uiteindelijke vervulling bereikt. In die periode worden de honderdvierenveertigduizend bevestigd, en zij vertegenwoordigen de klasse die niet sterft, maar leeft totdat Christus terugkeert. In Lukas hoofdstuk eenentwintig noemt Christus een „teken” dat aanduidt wanneer die generatie is aangebroken.

In de twee geschiedenissen die worden voorgesteld door het „teken” om te vluchten, zoals door Christus uiteengezet in verband met de gruwel der verwoesting, worden twee perioden aangeduid, en hun begin en einde hebben een „teken” aan het begin van de periode en „tekenen” aan het einde. Het „teken” dat Christus aanwees als de aanduiding van de laatste generatie die zou leven totdat Hij op de wolken kwam, is het bewijs dat wij ons nu bevinden in de laatste generatie van de geschiedenis der aarde.

In Lukas hoofdstuk eenentwintig identificeert Jezus de geschiedenis vanaf de drieënhalve jaar van de vertreding en verwoesting van het letterlijke Jeruzalem, van het jaar 66 tot het jaar 70, tot aan het einde van de drieënhalve jaar van de vertreding van het geestelijke Jeruzalem, die begon in 538 en eindigde in 1798.

En wanneer gij Jeruzalem door legers omsingeld zult zien, weet dan dat haar verwoesting nabij is. Laten dan zij die in Judea zijn, vluchten naar de bergen; en laten zij die in haar midden zijn, wegtrekken; en laten zij die op het land zijn, daar niet binnengaan. Want dit zijn de dagen der wrake, opdat alles wat geschreven is, vervuld worde. Maar wee de zwangeren en de zogenden in die dagen! want er zal grote benauwdheid zijn in het land en toorn over dit volk. En zij zullen vallen door de scherpte des zwaards, en als gevangenen weggevoerd worden onder alle volken; en Jeruzalem zal door de heidenen vertreden worden, totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn. Lukas 21:20–24.

De „tijden” waarin de heidenen Jeruzalem vertrappen, staan in het meervoud, want zij vertegenwoordigen het vertrappen van het letterlijke Jeruzalem dat eindigde in het jaar 70, en het vertrappen van het geestelijke Jeruzalem dat eindigde in 1798. De heidenen vertegenwoordigen zowel het heidendom als het pausdom, en het zijn die twee machten die het onderwerp vormen van het visioen in de vraag van Daniël hoofdstuk acht, die luidt: „Hoe lang.”

Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere heilige zei tot die bepaalde heilige die sprak: Hoe lang zal het gezicht duren aangaande het dagelijks offer en de verwoestende overtreding, waardoor zowel het heiligdom als het leger aan vertrapping worden prijsgegeven? Daniël 8:13.

De „tijden van de heidenen” in Lukas hoofdstuk eenentwintig verwijzen naar de tweeduizend vijfhonderdtwintig jaren van Gods wraak over het noordelijke koninkrijk, die begonnen in 723 v.Chr. en eindigden in 1798. Het jaar 538 markeert het moment waarop de mens der zonde in de heilige plaats stond en verkondigde dat hij God was, en aldus deze periode verdeelde in twee gelijke tijdvakken van twaalfhonderdzestig jaar. Het tweede tijdvak van twaalfhonderdzestig jaar is dezelfde geschiedenis die wordt aangeduid als eindigend in Lukas hoofdstuk eenentwintig, vers vierentwintig, toen de „tijden van de heidenen” vervuld werden. In het historische relaas dat Jezus voor Zijn discipelen uiteenzet, brengt vers vierentwintig de aan de discipelen gegeven getuigenis tot aan de „tijd van het einde” in 1798. Van daaraf begint Jezus de „tekenen” te identificeren die

verbonden zijn met de Milleritische beweging.

En er zullen tekenen zijn in de zon en in de maan en in de sterren; en op de aarde benauwdheid der volken, in radeloosheid, terwijl de zee en de golven bruisen; en de mensen zullen bezwijken van vrees en van de verwachting der dingen die over de aarde komen; want de machten der hemelen zullen bewogen worden. En dan zullen zij de Zoon des mensen zien komen op een wolk, met kracht en grote heerlijkheid. En wanneer deze dingen beginnen te geschieden, ziet dan omhoog en heft uw hoofden op, want uw verlossing genaakt. Lukas 21:25–28.

Jezus verklaart dat „er tekenen zullen zijn”, en Hij duidt die aan als tekenen in zon en maan, en in de sterren, de benauwdheid der volken, de machten des hemels die geschud worden, en vervolgens komt de Zoon des mensen op een wolk. Al deze „tekenen” werden vervuld in de Milleritische geschiedenis.

„Profetie voorzegt niet alleen de wijze en het doel van Christus’ komst, maar reikt ook tekenen aan waaraan de mensen moeten weten wanneer zij nabij is. Jezus zei: ‘Er zullen tekenen zijn in de zon, en in de maan, en in de sterren.’ Lukas 21:25. ‘De zon zal verduisterd worden, en de maan zal haar schijnsel niet geven, en de sterren des hemels zullen vallen, en de krachten die in de hemelen zijn, zullen geschud worden. En dan zullen zij de Zoon des mensen zien komen in de wolken met grote kracht en heerlijkheid.’ Markus 13:24–26. De ziener beschrijft aldus het eerste van de tekenen die aan de tweede komst zullen voorafgaan: ‘Er kwam een grote aardbeving; en de zon werd zwart als een haren zak, en de maan werd als bloed.’ Openbaring 6:12.

„Deze tekenen werden waargenomen vóór het begin van de negentiende eeuw. Ter vervulling van deze profetie vond in het jaar 1755 de verschrikkelijkste aardbeving plaats die ooit is opgetekend...”

„Vijftewintig jaar later verscheen het volgende teken dat in de profetie wordt genoemd — de verduistering van de zon en de maan. Wat dit des te treffender maakte, was het feit dat de tijd van de vervulling ervan duidelijk was aangewezen. In het gesprek van de Heiland met Zijn discipelen op de Olijfberg, nadat Hij de lange periode van beproeving voor de kerk had beschreven — de 1260 jaren van pauselijke vervolging, waarvan Hij had beloofd dat de verdrukking verkort zou worden — noemde Hij aldus bepaalde gebeurtenissen die aan Zijn komst zouden voorafgaan en stelde Hij de tijd vast waarop de eerste daarvan zou worden waargenomen: ‘In die dagen, na die verdrukking, zal de zon verduisterd worden, en de maan zal haar schijnsel niet geven.’ Markus 13:24. De 1260 dagen, of jaren, eindigden in 1798. Een kwart eeuw eerder had de vervolging vrijwel geheel opgehouden. Volgens de woorden van Christus zou na deze vervolging de zon verduisterd worden. Op 19 mei 1780 werd deze profetie vervuld...”

‘Christus had Zijn volk opgedragen te letten op de tekenen van Zijn komst en zich te verblijden wanneer zij de kentekenen van hun komende Koning zouden aanschouwen. “Wanneer nu deze dingen beginnen te geschieden,” zei Hij, “zo ziet omhoog en heft uw hoofden opwaarts, omdat uw verlossing nabij is.” Hij wees Zijn volgelingen op de ontlukende bomen in de lente en zei:

“Wanneer zij nu uitspruiten, zo ziet en weet gij uit uzelf dat de zomer reeds nabij is. Alzo ook gij, wanneer gij deze dingen zult zien geschieden, zo weet dan dat het Koninkrijk Gods nabij is.” Lukas 21:28, 30, 31.’ The Great Controversy, 304, 306–308.

De drievoudige toepassing van de drie Romes maakt duidelijk dat in de vertreding van Jeruzalem door het heidense Rome en vervolgens door het pauselijke Rome, de vertreding van het heiligdom en het heerleger door het moderne Rome werd voorgesteld door een periode van óf twaalfhonderdzesentwintig dagen (heidens Rome), óf twaalfhonderdzesentwintig profetische jaren (pauselijk Rome). De symbolische twaalfhonderdzesentwintig dagen (tweeënveertig maanden), die de periode van de vervolging van Gods getrouwe volk door het moderne Rome aanduiden, zullen elk een periode zijn met één enkel „teken” dat de tijd van de vlucht voor de getrouwen van die periode aanduidt. Elk van de drie perioden eindigt met een manifestatie van verscheidene „tekenen”, niet met één enkel „teken” zoals aan het begin van de periode.

‘Te middernacht openbaart God Zijn macht tot verlossing van Zijn volk. De zon verschijnt en schijnt in haar kracht. Tekenen en wonderen volgen elkaar snel op. De goddelozen zien met schrik en verbazing toe op het tafereel, terwijl de rechtvaardigen met plechtige vreugde de tekenen van hun verlossing aanschouwen. Alles in de natuur schijnt uit zijn orde te zijn gebracht. De stromen houden op te vloeien. Donkere, zware wolken komen op en botsen tegen elkaar. Te midden van de toornige hemel is één heldere plek van onbeschrijflijke heerlijkheid, vanwaar de stem van God komt als het geluid van vele wateren, zeggende: “Het is geschied.” Openbaring 16:17.’ The Great Controversy, 636.

De periode van het uitvoerend oordeel over de hoer van Rome begint met het opheffen van het vaandel dat aangeeft dat Gods andere kudde, die nog in Babylon is, moet vluchten. Die periode eindigt met „tekenen en wonderen”. Die periode begint met de „tweede stem” van Openbaring hoofdstuk achttien, en zij eindigt met de stem van God. Uiteraard zijn de eerste en tweede stemmen van Openbaring hoofdstuk achttien de stem van Christus. De eerste stem duidt het begin aan van het onderzoekend oordeel over de levende Laodiceïsche Adventkerk, en de tweede stem duidt het einde van die periode aan, maar markeert ook het begin van het uitvoerend oordeel over de hoer van Rome.

De volledige geschiedenis wordt beheerst door de week waarin Christus het verbond bevestigde, en de spoedig komende zondagswet wordt getypeerd als de middelste wegmarkering, zoals getypeerd door het kruis. Beide geschiedenissen dragen de signatuur van Alfa en Omega, want het begin en het einde in elk van beide geschiedenissen wordt vertegenwoordigd door Gods stem. Zij vertegenwoordigen ook de waarheid, want de middelste wegmarkering is de opstand van de zondagswet, en het Hebreeuwse woord „waarheid” werd gevormd met de eerste, dertiende en laatste letters van het Hebreeuwse alfabet. De eerste stem van Openbaring hoofdstuk achttien is de stem van Christus, de laatste stem is de stem van God, en de stem in het midden, eveneens de stem van God, is ook de plaats waar de opstand van de dertiende letter wordt voorgesteld door het aardbeest dat „spreekt” als een draak, zoals weergegeven in Openbaring hoofdstuk DERTIEN.

Het vaandel bij de spoedig komende zondagswet vertegenwoordigt het „teken” om te vluchten voor Gods getrouwen, maar het duidt er ook op dat het begin van de profetische periode die eindigt

met het opheffen van het vaandel eveneens een „teken” moet hebben. Dat „teken” is wat Jezus aanwijst als bewijs dat de laatste generatie van de planeet aarde is aangebroken. In Lukas hoofdstuk eenentwintig vragen de discipelen wat Christus bedoelde toen Hij aangaf dat de tempel verwoest zou worden.

En zij vroegen Hem en zeiden: Meester, maar wanneer zullen deze dingen geschieden? En wat zal het teken zijn wanneer deze dingen zullen plaatsvinden? Lukas 21:7.

Jezus begint vervolgens de geschiedenis aan te duiden die voert tot het jaar 70, wanneer de tempel en de stad zouden worden verwoest, en gaat vervolgens door tot vers vierentwintig, waar Hij aangeeft wanneer de „tijden” der heidenen vervuld zouden zijn.

En zij zullen vallen door de scherpte van het zwaard en als gevangenen weggevoerd worden onder alle volken; en Jeruzalem zal door de heidenen vertreden worden, totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn. Lukas 21:24.

Het idee dat dit vers naar het letterlijke Jeruzalem verwijst, berust op de katholieke theologische dwaasheid die futurisme wordt genoemd, welke het symbolische letterlijk toepast en de vervulling van de profetieën uitsluitend aan het einde van de wereld plaatst. De aanval op de juiste toepassing van dit vers is gedurende de lezing van het Nieuwe Testament een belangrijke aanval van Satan geweest. Het letterlijke Jeruzalem hield in de tijd van Christus op het symbool van het profetische Jeruzalem te zijn, toen de letterlijke profetie de geestelijke toepassing veranderde. Deze openbaring was een belangrijke leerstelling die door de apostel Paulus werd gevestigd. Het vertreden van Jeruzalem duidt op de twaalfhonderdzesentwintig jaren van pauselijke duisternis, van het jaar 538 tot 1798.

Maar laat de voorhof die buiten de tempel is, buiten beschouwing en meet die niet; want hij is aan de heidenen gegeven, en zij zullen de heilige stad tweeënveertig maanden lang vertreden. Openbaring 11:2.

Het profetische Jeruzalem hield bij het kruis op het symbool van de uitverkoren stad te zijn.

“Hoe velen zijn er niet die menen dat het goed zou zijn de grond van het oude Jeruzalem te betreden, en dat hun geloof zeer versterkt zou worden door een bezoek aan de plaatsen van het leven en sterven van de Heiland! Maar het oude Jeruzalem zal nooit een heilige plaats zijn totdat het gereinigd is door het louterende vuur uit de hemel.” Review and Herald, 9 juni 1896.

Nadat Jezus de discipelen in vers vierentwintig naar de tijd van het einde in 1798 had geleid, introduceerde Hij vervolgens de Milleritische periode, toen de aankondiging van de eerste engel haar intrede in de geschiedenis deed.

En er zullen tekenen zijn in de zon, en in de maan, en in de sterren; en op de aarde benauwdheid der volken, in radeloosheid; de zee en de golven bruisende; terwijl de mensen het hart zal bezwijken van vrees en verwachting van de dingen die over de aarde komen: want de krachten der hemelen zullen bewogen worden. En dan zullen zij de Zoon des mensen zien komen op een wolk, met kracht en grote heerlijkheid. En wanneer deze dingen beginnen te geschieden, zie dan opwaarts en hef uw hoofden omhoog; want uw verlossing genaakt. Lukas

21:25–28.

De tekenen die de geschiedenis van de Millerieten inleidden, werden vervuld in overeenstemming met de onfeilbare kracht van Gods Woord.

„De tekenen in zon, maan en sterren zijn vervuld.” Review and Herald, 22 november 1906.

Wij zullen in het volgende artikel verdergaan met Lukas, hoofdstuk eenentwintig.

„Op 16 december 1848 gaf de Heere mij een gezicht van de schudding van de machten der hemelen. Ik zag dat, toen de Heere ‘hemel’ zei bij het geven van de tekenen die door Matteüs, Markus en Lukas zijn opgetekend, Hij hemel bedoelde, en toen Hij ‘aarde’ zei, bedoelde Hij aarde. De machten des hemels zijn de zon, de maan en de sterren. Zij heersen in de hemelen. De machten der aarde zijn degenen die op de aarde heersen. De machten des hemels zullen door de stem van God geschud worden. Dan zullen de zon, de maan en de sterren uit hun plaatsen bewogen worden. Zij zullen niet vergaan, maar door de stem van God geschud worden.

„Donkere, zware wolken kwamen op en botsten tegen elkaar. De hemel spleet open en rolde terug; toen konden wij omhoogzien door de open ruimte in Orion, vanwaar de stem van God kwam. De Heilige Stad zal door die open ruimte neerdalen. Ik zag dat de machten der aarde thans worden geschud en dat de gebeurtenissen in volgorde komen. Oorlog en geruchten van oorlog, zwaard, hongersnood en pestilentie zijn eerst om de machten der aarde te schudden; daarna zal de stem van God de zon, de maan en de sterren schudden, en ook deze aarde. Ik zag dat het schudden van de machten in Europa niet, zoals sommigen leren, het schudden van de machten des hemels is, maar het is het schudden van de toornige volken.” Early Writings, 41.